

1

GRIFFEN

Kelly og Minh stirrede forundrede på den blonde elitesoldat med ørnevinger, der holdt fast i tremmerne uden for deres cellevindue.

”Hør her,” sagde den bevingede fyr, ”vi har ikke meget tid ...”

”Griffen!” råbte Stanley og masede sig ind mellem Kelly og Minh. ”Se, det er ham!”

”Ja, det kan vi godt se,” sagde Minh.

Den bevingede fyr sendte dem et stort smil. ”Jeg ved ikke noget om nogen grif,” sagde han. ”Som sagt hedder jeg Jimmy. Og selvom jeg godt kan lide at hænge på ydersiden af mure ved højlys dag, så er det en ret god måde at tiltrække sig opmærksomhed på. Så hold lige mund et øjeblik, og hør på mig.”

Kelly nikkede og gav Stanley en albue i siden, for han blev ved med at mumle ”Griffen! Griffen!”

”Om kort tid tropper jeg op i jeres celle og siger til vagterne, at I skal flyttes. Så giver jeg jer håndjern på, men i virkeligheden lukker jeg dem ikke helt. Når vi er ude af cellen, spiller vi komedie, så længe vi kan. Hvis nogen fatter mistanke, giver jeg tegn, og så kaster vi os over dem. Derefter flygter vi og lever lykkeligt til vores dages ende. Hvad siger I til det?”

Minh og Stanley så på Kelly. Af en eller anden grund forventede de, at hun talte på gruppens vegne. Måske ville de have hende til at læse Jimmys tanker og sikre sig, at han talte sandt?

De havde vist ikke forstået, hvor meget indespærringen havde svækket hende – det eneste, hun kunne høre lige nu, var et dæmpet ekko.

Alligevel blev de ved med at se afventende på hende.

”Vi er med,” sagde Kelly. ”Og tak! Men ...”

”Fedt,” sagde Jimmy og forsvandt ud af syne.

”... hvad er tegnet?” råbte Kelly.

Der kom intet svar.

Minh fnøs og skævede til Kelly. ”Sikke et fjols.”

”Nej da,” sagde Stanley. ”Griffen er en blanding af ørn og løve – og i dette tilfælde også menneske. Den stammer fra den græske mytologi ...”

”Ja ja,” sagde Minh. ”Det gør vi jo alle sammen. Fortæl mig noget, jeg ikke ved.”

Kelly fnisede. ”Du gør virkelig, hvad du kan for at hidse dig op, hvad?”

Minh skulle lige til at protestere, men gjorde i stedet et spjæt, da Stanley begyndte at klappe højt.

”Det er jo fantastisk!” udbrød Stanley. ”I er alle tre samlet, præcis som profetien forudsagde.”

Kelly tænkte lidt over det. Ham Jimmy *måtte* da være griffen, ikke? Der var vel grænser for, hvor mange mennesker der rendte rundt med ørnevinger. Og hvis han var griffen, var deres gruppe fuldendt. Nu havde de rent faktisk en chance for at besejre William James. De kunne redde hendes mor og alle de andre, der led under Sjælesamlerens herredømme.

Hun skulle bare komme til kræfter først.

”Vi kender ham jo slet ikke,” sagde Minh. ”Indtil for et øjeblik siden arbejdede han for fjenden.”

”Kom nu, hr. Armstrong,” sagde Stanley. ”Tro på det. Profetien førte os jo til dig, ikke?”

Kelly sank ned på sengen og prøvede at lukke dem ude af sit sind. Hvis de skulle forsøge at flygte, havde hun brug for alle de kræfter, hun kunne samle.

Lidt efter lød der et klik, da døren blev låst op.

”Behersk dig,” sagde Kelly og sendte Minh et strengt blik. ”Du skal ikke ødelægge det her.”

Det var ikke hendes mening at lyde skrap, men hun følte sig så svag og havde brug for, at alting gik så glat som muligt.

”Jeg skal nok lade være,” sagde Minh med en skamfuld mine. Han hev og sled i sit halsbånd. ”Gid jeg dog ikke havde det her på.”

Døren gik op, og ind trådte to vagter med strømpistolerne hævet. Et øjeblik efter dukkede Jimmy op mellem dem.

”Nå, udskud,” sagde han. ”Frem med hænderne.” Han skævede til vagterne. ”Giv dem stød, hvis de prøver på noget.”

Kelly, Stanley og Minh holdt lydigt hænderne frem. Jimmy gik i gang med at give dem håndjern på. Efter at have ladet, som om han låste Stanleys og

Minhs, standsede han op foran Kelly. På en eller anden måde lykkedes det ham at brumme og blinke på samme tid.

”Og du prøver ikke på noget, enhjørning.”

Han lukkede håndjernene omkring hendes håndled og gjorde et stort nummer ud af at dreje nøglen rundt – men i virkeligheden bankede han den blot mod metallet uden at stikke den i nøglehullet.

Jimmy trådte et skridt tilbage og betragtede de tre fanger. ”Sjælesamleren har besluttet sig for, at cellen her er alt for behagelig!” erklærede han. ”Så han har givet ordre til, at I skal flyttes ned i den dybeste fangekælder. Afgang! Og nu ingen numre.”

På vej gennem slottet gav en af vagterne Minh et skub. ”Nu er man nok ikke så kæphøj længere, koldreng?”

Et rødt glimt flimrede for øjnene af Minh. ”Hvad sagde du?”

”Lad være med at tirre ham!” hvædede Jimmy ad vagten. ”Og I fanger har bare at opføre jer ordentligt *hele vejen ned* til underetagen, hvor fangekælderens ligger *i nærheden af slottets indgang.*”

Kelly forsøgte at berolige Minh ved tankens kraft, men han stirrede bare olmt på vagten med flammende røde øjne. Selv hvis hun ikke havde været svækket, var hun ikke sikker på, at hun ville have kunnet trænge gennem tågen, der indhyllede hans sind.

”Hold op med at glo på mig,” sagde vagten og slog Minh med bagsiden af hånden.

”Jeg sagde, at I skulle lade dem være!” brølede Jimmy.

”Men de er jo bare ...”

”De er Samlerens ejendom!” sagde Jimmy. ”Skal jeg fortælle ham, at *du* har gjort skade på dem?”

Vagten blev ligbleg i ansigtet. ”Nej. Undskyld.”
Men Kelly kunne se, at det var for sent. ”Stanley,”
mumlede hun, ”vær klar.”

Minh snurrede rundt og hamrede knytnæven mod vagtens bryst.

Vagten fløj baglæns hen ad gangen og ind i en glasmontre med skrøbelige vaser, der blev knust.

Som et lyn trak den tilbageværende vagt sin strømpistol. ”Rør dig ikke!” Han gik baglæns hen til Jimmy. ”Har du fjernbetjeningen til hans halsbånd?”

Jimmy klappede på sin uniformsjakke. ”Åh nej,” sagde han. ”Den har jeg vist forlagt. Måske er den her ...”

Vagtens blik fulgte Jimmys hånd, der rodede i lommen, men pludselig trak Jimmy sin knyttede næve op og slog ham. Vagten faldt omkuld, og Jimmy vendte sig mod Minh.

”Du er vist ikke for kvik, hvad?” sagde han.

Minh skulede til ham, mens hornene voksede sig større og større. ”Jeg er ved at uddanne mig til læge,” sagde han.

En flok af Nationalgardens vagter trampede omkring hjørnet ved de smadrede vaser. De standsede brat op, og deres blikke gled fra deres jamrende kammerat og hen på de andre.

Nu, hvor de alligevel var afsløret, rystede Kelly og Stanley håndjernene af sig.

”Nå,” sagde Jimmy, ”så er det vist bare om at spæne.”

Kelly elskede ellers normalt at løbe, mens hun mærkede den magiske energi strømme gennem sin krop. Men nu, hvor de stormede hen ad gangen, var energien ikke andet end et pibende vandløb, og hendes ben var stive og ømme. Hvornår ville hun få styrken tilbage?

Hun fandt dog en vis tilfredsstillelse i at være hurtigere end alle de andre.

Strømpilene begyndte at suse forbi dem. **Zzz!** Forude forgrenede gangen sig.

”Tag den venstre!” sagde Jimmy. ”Det er den hurtigste vej!”

”Er Stanley med?” stønnede Kelly.

”Han er lige bag mig!”

Idet Kelly og Jimmy stormede gennem hvælvingen til den venstre gang, ramte en strømpil en knap på væggen ved siden af den. Kelly hørte et klik og snurrede rundt, netop som et gitter susede nedad.

Minh bragede mod gitteret, og puds regnede ned fra loftet. Han greb fat om tremmerne, og hans muskler svulmede, da han forsøgte at vriste den løs.

”Det er der ikke tid til!” råbte Jimmy. ”Søg nedad, så snart det er muligt, så kommer I til underetagen.”

Kelly havde ikke lyst til at forlade de andre, men vagterne nærmede sig, så de havde intet valg.

”Pas på Stanley,” råbte hun til Minh. ”Lov mig det!”

Minh sank og nikkede. ”Det lover jeg.”